

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 280/09-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. septembra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť J. Š., S., zastúpeného advokátom JUDr. M. S., Č., vo veci namietaného porušenia základného práva na súkromie zaručeného v čl. 22 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života zaručeného v čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Krajským súdom v Žiline pod sp. zn. KS-D-43/2003 v súvislosti s vydaním príkazov na odpočúvanie a záznam telekomunikačných činností z 28. februára 2003 a 30. apríla 2003 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. Š. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. decembra 2008 doručená sťažnosť J. Š., S. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich

základných práv zaručených v čl. 22 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) príkazmi na odpočúvanie a záznam telekomunikačných činností z 28. februára 2003 a 30. apríla 2003, ktoré vydal Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. KS-D-43/2003.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľovi bolo uznesením Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru vydaným pod sp. zn. ČVS: PPZ-14/HCP-OV-2005 z 28. júna 2006 vznesené obvinenie za trestný čin nedovoleného prekročenia štátnej hranice a prevádzactva podľa § 171a ods. 1 písm. a) a ods. 5 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný zákon“) a za trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Trestného zákona.

Vzneseniu obvinenia osobe sťažovateľa predchádzalo vydanie príkazov krajského súdu na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej činnosti z 28. februára 2003 a 30. apríla 2003 vydaných pod sp. zn. KS-D-43/2003, na základe ktorých došlo k odpočúvaniu a zaznamenávaniu telefónnych hovorov sťažovateľa v období od 3. marca 2003 do 3. septembra 2003.

Obidva príkazy boli vydané na návrh okresného prokurátora v Čadci (ďalej len „okresný prokurátor“) podľa § 88 ods. 1, 2 a 3 v tom čase účinného zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdom (trestný poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) pod sp. zn. I PO-V-4/03.

S obsahom uvedených príkazov krajského súdu bol sťažovateľ oboznámený až pri preštudovaní vyšetrovacieho spisu 17. októbra 2008, keď mu bolo umožnené do nich nahliadnuť.

Sťažovateľ ďalej uviedol, že v odôvodnení príkazu z 28. februára 2003 je uvedené, že *„sa kontaktujú prostredníctvom mobilných telefónov, je možné zistiť informácie“*, a

dôvodom na vydanie príkazu z 30. apríla 2003 „mala byť skutočnosť, že výsledky potvrdzujú opodstatnenie ITP“.

Podľa sťažovateľa „Vyššie cit. rozhodnutia Krajského súdu v Žiline D 43/2003 z 28. 02. 2003 a z 30. 04. 2003 boli vydané podľa § 88 ods. 1, 2, 3 Trestného poriadku(...) na návrh prokurátora(...) Jedným z predpokladov pre vydanie takéhoto rozhodnutia je dôvodnosť predpokladu, že zistené skutočnosti budú významné pre trestné konanie. § 88 Tr. por. v ods. 3 kladie na príkaz požiadavku písomnej formy a jeho odôvodnenie, a to pre každú účastnícku stanicu. Obe z citovaných rozhodnutí sú odôvodnené jednou z hľadiska preskúmania podmienok pre ich vydanie nič nehovoriacou vetou. Nie je z nich zrejmé aké konkrétne skutočnosti viedli a odôvodňovali ich vydanie. Čoho sa mali týkať informácie, skutočnosti, ktoré mali byť na ich základe zistené. Čo konkrétne malo potvrdzovať opodstatnenie ďalších ITP, na základe čoho súd dospel k daným záverom. Čo bolo dôvodom, v čom videl súd nevyhnutnosť takýchto rozhodnutí a pod. Absentuje vymedzenie dôvodov rozhodnutí tak, aby bolo možné v súčasnosti preveriť, odkontrolovať, či boli v čase ich vydania splnené všetky predpoklady stanovené zákonom, ústavou, medzinárodnými dohovormi. Nebezpečenstvo svojvoľného zásahu štátnej moci hrozí obzvlášť tam, kde je vykonávaná neverejne. Domnievam sa, že práve z uvedených dôvodov jej činnosť, postup by mal byť natoľko jasný a zrozumiteľný, aby umožňoval jej v konkrétnom prípade následnú kontrolu a príp. ochranu pred jej zneužitím. (...)

Odôvodnenia rozhodnutí Krajského súdu v Žiline D-43/2003 z 28. 02. 2003 a z 30. 04. 2003(...), sú strohé, formálne, nič nehovoriace, použiteľné na čokoľvek. Za predpokladu paušalizácie takýchto zdôvodnení by strácal daný inštitút zmysel a dochádzalo by k narušeniu tzv. pozitívnej povinnosti štátu prijať opatrenia k ochrane práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života.

Takéto rozhodnutia potom, predstavujú zásah a porušujú moje základné práva na súkromie podľa čl. 22 ods. 1 a 2 Ústavy SR, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru a právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Krajský súd v Žiline v konaní vedenom pod D-43/2003 vydanými rozhodnutiami na odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačnej prevádzky z 28. 02. 2003 a z 30. 04. 2003 porušil základné práva J. Š. na súkromie podľa čl. 22 ods. 1 a 2 Ústavy SR, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Rozhodnutia Krajského súdu v Žiline na odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačnej prevádzky vydané v konaní vedenom pod sp. zn. D-43/2003 z 28. 02. 2003 a z 30. 04. 2003 sa zrušujú.

J. Š. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 7.939,- Sk(...), ktoré je súd povinný zaplatiť na účet advokáta JUDr. M. S.(...) do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)

každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide podľa ustálenej praxe ústavného súdu vtedy, ak by namietaným postupom orgánu štátu, v posudzovanom prípade krajského súdu, nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenia ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 56/03, II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02).

Podľa čl. 22 ods. 1 ústavy listové tajomstvo, tajomstvo dopravovaných správ a iných písomností a ochrana osobných údajov sa zaručujú.

Podľa čl. 22 ods. 2 ústavy nikto nesmie porušiť listové tajomstvo ani tajomstvo iných písomností a záznamov, či už uchovávaných v súkromí, alebo zasielaných poštou, alebo iným spôsobom; výnimkou sú prípady, ktoré ustanoví zákon. Rovnako sa zaručuje tajomstvo správ podávaných telefónom, telegrafom alebo iným podobným zariadením.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obdobia a korešpondencie.

Podľa čl. 8 ods. 2 dohovoru štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

Predmetom konania pred ústavným súdom je namietané porušenie sťažovateľom označených základných práv, ku ktorému došlo tým, že jeho telefonické hovory boli odpočúvané a zaznamenávané na základe príkazov krajského súdu, ktoré neobsahujú dostatok dôvodov na ich vydanie, a teda sú nepreskúmateľné.

V čase podania sťažnosti, ako aj jej predbežného prerokovania sa trestná vec sťažovateľa nachádzala v štádiu prípravného konania, vyšetrowanie bolo skončené a spis bol predložený dozorujúcemu prokurátorovi, o trestnom obvinení sťažovateľa nebolo právoplatne rozhodnuté.

Ústavný súd pri posudzovaní namietaného porušenia základných práv alebo slobôd v prebiehajúcom trestnom konaní vo svojej judikatúre vychádza z právneho názoru, že trestné konanie je od svojho začiatku až po jeho koniec procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií ochrany základných práv a slobôd môžu zo strany orgánov uplatňujúcich svoje kompetencie v trestnom konaní naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietat' pochybenia znamenajúce porušenia práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1

ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu (napr. III. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, III. ÚS 75/05). Právomoc ústavného súdu zasahovať do rozhodovania v štádiu prípravného konania je daná len výnimočne, a to vtedy, ak rozhodnutie orgánu verejnej moci, jeho opatrenie alebo iný zásah znamená porušenie základného práva alebo slobody, ktoré už nepodlieha prieskumu iným orgánom verejnej moci alebo ho nemožno napraviť v ďalšom konaní pred všeobecným súdom (napr. rozhodnutie o väzbe).

Ústavný súd v náleze sp. zn. I. ÚS 274/05 zo 14. júna 2006, na ktorý sa sťažovateľ odvoláva vo svojej argumentácii, konštatoval, že vzhľadom na to, že opravný prostriedok proti príkazu na odpočúvanie a záznam telekomunikačných činností nie je prípustný, dotknutá osoba nemá možnosť domáhať sa ochrany pred všeobecným súdom v súvislosti s faktom, že jej rozhovor bol odpočúvaný. Oprávnenosť vydania právoplatného príkazu všeobecný súd nemôže preskúmať, a to práve preto, že príkaz je právoplatným rozhodnutím, ktorým je súd viazaný, resp. z ktorého musí súd vychádzať. Proti samotnému faktu odpočúvania telefonického rozhovoru sa preto osoba, ktorej rozhovor bol odpočúvaný, nemá možnosť brániť v konaní pred iným súdom, čím je daná právomoc ústavného súdu v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy.

Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a judikatúry ústavného súdu právo na ochranu tajomstva správ podávaných prostredníctvom telefónu je súčasťou ústavou a dohovorom zaručeného práva na ochranu súkromia, do ktorého sú zásahy prípustné len výnimočne v prípadoch a spôsobom ustanoveným zákonom, a len vtedy, ak sú nevyhnutné v záujme zabezpečenia právnym poriadkom chránených hodnôt (rozhodnutie vo veci Klass a ostatní c. Spolková republika Nemecko zo 6. septembra 1978, I. ÚS 274/05).

Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti pri poskytovaní ochrany základným právam obsiahnutým v ústave postupuje v intenciách judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. V zmysle tejto judikatúry sa posudzujú zásahy do práva na súkromie z troch hľadísk, a to z hľadiska legality, legitimacy a proporcionality. Legalita znamená, že štát môže zasiahnuť do práva na súkromie len vtedy, ak takýto zásah pripúšťa zákon a právna norma ho upravuje dostatočne jasne na to, aby bol za ustanovených podmienok

predvídateľný. Legitímnosť zásahu do práva na súkromie je spojená s jeho účelom, ktorý je definovaný v čl. 8 ods. 2 dohovoru, teda zásah do práva na súkromie je prípustný len vtedy, ak je to v záujme štátu z dôvodu ochrany národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, v záujme spoločnosti z dôvodu zabezpečenia hospodárskeho blahobytu krajiny, ochrany zdravia alebo morálky a v záujme jednotlivcov z dôvodu ochrany práv a slobôd iných. Proporcionalita znamená, že štát môže zasiahnuť do práva na súkromie len v tom prípade, keď je to nevyhnutné (za daných okolností nie je možné legitímny cieľ dosiahnuť inak) a pri dodržaní zásad a princípov vlastných demokratickej spoločnosti (I. ÚS 274/05, III. ÚS 80/08).

V súlade s právnym názorom vysloveným v náleze sp. zn. I. ÚS 274/05 zo 14. júna 2006 ústavný súd na predbežnom prerokovaní skúmal opodstatnenosť sťažnosti, teda či krajským súdom použitý výklad a aplikácia ustanovenia § 88 Trestného poriadku pri rozhodovaní o nariadení odpočúvania a záznamu telekomunikačných činností by mohli signalizovať sťažovateľom namietané porušenie označených práv.

Z príkazu krajského súdu z 28. februára 2003 vyplýva, že bol vydaný podľa § 88 ods. 1, 2 a 3 Trestného poriadku na základe návrhu okresného prokurátora na odpočúvanie a záznam telekomunikačných činností uskutočňovaných účastníckou telefónnou stanicou mobilného operátora č. 0905 973 568, ktorú používa sťažovateľ, a bol vydaný na obdobie od 3. marca 2003 do 2. mája 2003. V odôvodnení tohto príkazu sa uvádza:

„Z predloženého návrhu i z predloženého kriminálneho zväzku vyplýva, že J. Š. je podozrivý zo spáchania trestného činu podľa § 171a ods. 1, 2 písm. a, ods. 3 Tr. zák., keď sa s najväčšou pravdepodobnosťou ako člen organizovanej skupiny podieľa na nedovolenom prevádzaní nelegálnych migrantov mimo hraničných prechodov medzi Slovenskou republikou a Českou republikou a Slovenskou republikou a Poľskou republikou.

Pri tejto činnosti sa podozrivé osoby kontaktujú aj prostredníctvom mobilných telefónov.

Odposluchom telefonických hovorov na t. č. 0905 973 568 je možné získať informácie – skutočnosti významné pre trestné konanie vedúce k odhaleniu a prípadne usvedčeniu páchatel'ov.“

Príkazom z 30. apríla 2003 sudca krajského súdu podľa § 88 ods. 3 Trestného poriadku na návrh okresného prokurátora predĺžil príkaz na odpočúvanie a záznam telekomunikačných činností uskutočňovaných účastníckou stanicou mobilného operátora č. 0905 973 568, ktorú užíva sťažovateľ, a to na obdobie do 3. septembra 2003. V odôvodnení tohto príkazu sa uvádza:

«Sudca Krajského súdu v Žiline príkazom sp. zn. KS-D-43/2003 z 28. februára 2003 nariadil vykonanie odpočúvania a zaznamenávania telekomunikačných činností na „mobile“ č.(...) u osoby – majiteľa J. Š.(...) na dobu od 3. marca 2003 do 2. mája 2003.

Výsledky doposiaľ vykonaného „odposluchu“ potvrdzujú opodstatnenie použitia ITP a smerujú k odhaleniu organizovanej skupiny páchajúcej trestný čin podľa § 171a ods. 1, 2 písm. a, ods. 3 Tr. zák.

Preto je potrebné v „odposluchu“ pokračovať a z toho dôvodu som rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto príkazu.»

Z § 88 ods. 1, 2 a 3 Trestného poriadku (účinného v relevantnom čase) vyplýva, že bez súhlasu účastníka telefónnej stanice môže sudca vydať príkaz na odpočúvanie a záznam telekomunikačných činností len v trestnom konaní vedenom pre obzvlášť závažný trestný čin, korupciu, trestný čin podľa § 158 Trestného zákona alebo pre iný úmyselný trestný čin, na ktorého konanie zaväzuje vyhlásená medzinárodná zmluva, ak je dôvodný predpoklad, že zistené skutočnosti budú významné pre trestné konanie. Príkaz sa musí vydať písomne a odôvodniť, a to osobitne na každú účastnícku stanicu.

Uvedená právna úprava vyžaduje súdnu kontrolu zásahov do ústavou chráneného základného práva na súkromie. Požiadavke efektívnej súdnej ochrany základných práv nemôže vyhovovať príkaz, ktorý by len formálne spĺňal náležitosti vyžadované zákonom a neobsahoval by posúdenie materiálnych podmienok na jeho vydanie. Nevyhnutnou podmienkou preskúmateľnosti opodstatnenosti zásahu do práva na súkromie na základe príkazu podľa § 88 Trestného poriadku je jeho odôvodnenie, ktoré musí obsahovať relevantnú argumentáciu, akými skutočnosťami boli naplnené zákonom ustanovené podmienky na nariadenie odpočúvania a záznamu telekomunikačných činností. Rozsah

odôvodnenia príkazu je však potrebné posudzovať aj z hľadiska účelu jeho vydania, ktorým je získanie informácií významných pre trestné konanie, pričom stačí „dôvodne predpokladať“, že týmto spôsobom budú získané skutočnosti významné pre trestné konanie, čím je tiež determinovaná obsahová stránka rozhodnutia.

Posúdenie konkrétnych skutkových okolností jednotlivého prípadu a ich hodnotenie z hľadiska subsumovania pod § 88 Trestného poriadku je úlohou všeobecného súdu, do ktorej ústavnému súdu v zásade neprislúcha zasahovať. Ústavný súd je však oprávnený a aj povinný preskúmať, či sa všeobecný súd výkladom a aplikáciou daného trestnoprocesného ustanovenia nedopustil neprípustného zásahu do právneho postavenia sťažovateľa, ktorý by mal za následok porušenie jeho základných práv a bol výrazom zjavnej svojvôle pri uplatnení právomoci všeobecného súdu.

Po preskúmaní príkazov krajského súdu z hľadiska sťažovateľom namietaných nedostatkov ústavný súd dospel k záveru, že obidva príkazy sú dostatočne konkrétne na to, aby bolo možné konštatovať, že sú z hľadiska splnenia podmienok na ich vydanie preskúmateľné. Obsahujú vymedzenie trestného činu, pre ktorý je vedené trestné konanie, definovaného z hľadiska štádia trestného konania (pred začatím trestného stíhania) dostupnými skutkovými okolnosťami určujúcimi spôsob jeho spáchania (organizované formy prevádzania nelegálnych migrantov mimo hraničných prechodov medzi Slovenskou republikou a Českou republikou a medzi Slovenskou republikou a Poľskou republikou), pričom dôvodnosť nariadenia odpočúvania telefónnych hovorov vyplýva zo zistenia, že sa podozrivé osoby kontaktujú pri uvedenej činnosti aj prostredníctvom mobilných telefónov. Z charakteru takto vymedzenej činnosti podozrivého (sťažovateľa) vyplýva aj povaha a rozsah informácií, ktoré sa majú zistiť odpočúvaním a záznamom telekomunikačných činností v trestnom konaní, ktoré sú potrebné na naplnenie účelu trestného konania. Uvedený záver sa vzťahuje aj na predĺženie príkazu z 28. februára 2003 príkazom z 30. apríla 2003, z ktorého vyplýva, že na základe informácií získaných odpočúvaním telefonických hovorov sťažovateľa z označenej telefónnej účastníckej stanice sa potvrdzuje podozrenie z organizovanej formy páchania uvedenej trestnej činnosti sťažovateľom.

Ústavný súd považuje označené príkazy a na ich základe vykonaný zásah do práva sťažovateľa na súkromie za legálny vzhľadom na účel použitia príkazov, ktorým bolo zabezpečenie účinného vyšetrenia trestnej činnosti, a teda v záujme verejnej bezpečnosti a predchádzania zločinnosti považuje tento zásah za legitímny a na dosiahnutie daného účelu vzhľadom na utajovaný charakter trestnej činnosti, pre podozrenie z ktorej boli príkazy použité, považuje zásah aj za proporcionálny.

Ústavný súd na predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil také skutočnosti, ktoré by po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie signalizovali možnosť vysloviť porušenie základných práv sťažovateľa v súvislosti s vydaním označených príkazov na odpočúvanie a záznam telekomunikačných činností, a preto už pri predbežnom prerokovaní sťažnosť v časti namietaného porušenia práva na súkromie podľa čl. 22 ods. 1 a 2 ústavy a podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Sťažovateľ namietal aj porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v súvislosti s použitím informácií získaných odpočúvaním a záznamom jeho telefonických hovorov v prebiehajúcom trestnom konaní.

Ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie, pretože v čase podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo trestné konanie právoplatne skončené. Z argumentácie sťažovateľa vyplýva, že sa týmto spôsobom snaží dosiahnuť vylúčenie informácií získaných odpočúvaním ako dôkazu v trestnom konaní. V prebiehajúcom trestnom konaní má však sťažovateľ možnosť brániť sa proti obvineniu, resp. obžalobe využitím dostupných prostriedkov obhajoby vrátane práva namietat' zákonnosť získaného dôkazného materiálu. Obdobný názor vyslovil ústavný súd už v uznesení o prijatí sťažnosti v konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 274/05, keď uviedol, že nepriaznivé dôsledky protiprávneho odpočúvania z hľadiska výsledku trestného konania môže napraviť všeobecný súd, keď po podaní

obžaloby bude konať a rozhodovať o vine a treste sťažovateľa, a to tým, že na protiprávne vykonané odpočúvanie neprihliadne, a takto získané dôkazy nevykoná.

Všeobecný súd skúma zákonnosť dôkazného materiálu už na predbežnom prejednaní obžaloby (§ 243 ods. 2 Trestného poriadku), na ktorom obvinený môže namietať, že dôkazy proti nemu boli získané v rozpore so zákonom. Námietky proti zákonnosti vykonaného odpočúvania telefónnych hovorov môže sťažovateľ predniesť v rámci trestného konania, zvlášť pred príslušným všeobecným súdom v rámci svojej obhajoby. Bude vecou všeobecného súdu, aby posúdil takúto argumentáciu a vyvodil z nej závery. Sťažovateľ môže namietať porušenie svojich základných práv následne aj na hlavnom pojednávaní, prípadne iným zákonom dovoľeným spôsobom vrátane využitia riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov v trestnom konaní.

Subsidiarita právomoci ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd sa prejavuje aj v tom, že ústavný súd môže uplatniť svoju právomoc len v tom prípade, ak sťažovateľ využije možnosť namietať porušenie svojich práv v priebehu konania pred tými orgánmi verejnej moci, ktoré sú príslušné konať v jeho veci.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť odmietol už na jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v celom rozsahu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. septembra 2009